

Η ηρωίδα της ζωής, Αναστασία, μέσα από τα δικά μου μάτια

Τον Μάιο του 2013 οργανώθηκε η εκδήλωση «Καφέ Θανάτου» στον πολυχώρο του Café-Bar «ΑΙΤΙΟ», στην Ακρόπολη. Ο φίλος μου ο ποιητής, Γιάννης Σκληβανιώτης, ήταν από τους πρώτους που δήλωσαν συμμετοχή και έκλεισε δύο θέσεις, για τον ίδιο και τη γυναίκα του την Αναστασία.

Ο κόσμος άρχισε να συρρέει για να συμμετάσχει στην εκδήλωση. Σε μια στιγμή βλέπω τον φίλο μου τον Γιάννη να συνοδεύεται από μια γυναικεία κορμοστασιά που στο μυαλό μου έφερε τη μνήμη τη μορφή της Λασκαρίνας Μπουμπουλίνας, όπως την είχε υποδυθεί η Ειρήνη Παππά στο κινηματογραφικό έργο του Κώστα Ανδρίτσου.

Ο Γιάννης, ήπια μορφή με άσπρη γενειάδα και άσπρα μαλλιά, τόσο ώριμος και τόσο νέος μαζί, όπως είναι συνήθως όλοι οι ποιητές. Εκείνη γήινη και επιβλητική. Ένα αταίριαστο και συνάμα πολύ ταιριαστό ζευγάρι, σαν τις διαφορετικές όψεις του ίδιου νομίσματος. Μια αρμονική σύνθεση αντιθέτων.

Όταν έσπευσα να τους υποδεχτώ, η Αναστασία σφίγγοντάς μου το χέρι μού λέει: «Συγχαρητήρια για το αποψινό θέμα της συζήτησης, γιατί από τη μια μεριά έχω τον ποιητή και από την άλλη τον Θάνατο κι εγώ ισορροπώ, γιατί δεν έχω τίποτα άλλο να κάνω. Θα τα πούμε στη συζήτηση».

Ταράχτηκα από τα λεγόμενά της και περίμενα με ενδιαφέρον την ώρα του διαλόγου .

Αφού προηγήθηκαν τα θεατρικά δρώμενα και η μουσική της αγαπημένης μου μεγάλης πιανίστριας, Μάγδας Νικολαΐδου, άρχισε ο διάλογος.

Η Αναστασία ήταν από τις πρώτες που πήρε τον λόγο. Ψηλή και εύσωμη όπως ήταν, σηκώθηκε όρθια και με την κορμοστασιά της ξεχώρισε μέσα στο ακροατήριο. Άρχισε να μιλά για την εμπειρία της με μια φωνή ανεπιτήδευτη πραγματιστική, όπως ο χαρακτήρας της.

- Σήμερα πήγα στον γιατρό μου και μου είπε: «Καλώς την ΠΑΡΑΝΟΜΗ!».

Όλοι ξαφνιαστήκαμε. Τι να εννοούσε με αυτό; Το καταλάβαμε όμως, καθώς συνέχισε λέγοντας:

- Ναι, είμαι παράνομη σε αυτόν τον κόσμο. Γιατί με βάση τις προβλέψεις των γιατρών για την πάθηση που είχα, έπρεπε εδώ και πολλά χρόνια να είμαι νεκρή.

Κόκκαλο το ακροατήριο. Τα βλέμματα όλων καρφώθηκαν πάνω της. Βλέμματα που εξέπεμπαν αμηχανία, συμπάθεια, σεβασμό και θαυμασμό. Και συνέχισε:

- Έχω μια πάθηση από τη γέννησή μου, που το προσδόκιμο ζωής δεν ξεπερνά τα 40 χρόνια. Ίσως να είμαι η μοναδική που ξεπέρασα τα 40 μου, αλλά να είστε σίγουροι ότι θα τα διπλασιάσω. Τώρα είμαι στα 73.

Το ακροατήριο δεν άντεξε και αυθόρμητα άρχισε να χειροκροτεί.

Πράγματι η Αναστασία το 'πε και το 'κανε. Κατάφερε και τα διπλασίασε και έφυγε στα ογδόντα της!

Η Αναστασία για τον Γιάννη, εκτός από τροφός οικογένειας, ήταν και πηγή ζωής. Ο βράχος της συντροφικότητας, που πρόσφερε στα λόγια του το πάτημα, την «ποιητική άδεια» και την ελευθερία που χρειάζεται για να ξεπεταχτεί ο κόσμος του άπιαστου ονείρου που θεριεύει μέσα του.

Μεταγενέστερα, ο Γιάννης μου εξομολογήθηκε ότι είχε ερωτευτεί την Αναστασία κεραυνοβόλα με ένα ασυνήθιστο τρόπο, μέσα στον θερινό κινηματογράφο, χωρίς καν να έχει δει το πρόσωπό της. Είχε μαγευτεί ήδη, βλέποντας τη γυναικεία της πλάτη, όπως ξεχώριζε στο φως του δειλινού!

Ο Θάνατος μπορεί να άρπαξε την Αναστασία, αλλά δεν μπόρεσε να αρπάξει τίποτα από όσα έχει κερδίσει η ψυχή του Γιάννη από την κοινή τους ζωή. Γιατί τα κέρδη της έχουν γίνει ένα και με τους δυο τους και ας νιώθει εκείνος μισός.

Τώρα ο Γιάννης γνώρισε το σκοτάδι και το αγάπησε, όπως ένα ρομαντικό ημίφως. Τώρα τού έμειναν η γλυκιά νοσταλγία, σαν ψιθυρίσματα μελωδικά, σαν τραγούδια του δειλινού και της Αυγής, σαν ένα όνειρο πραγματικό.

Συνειδητοποιώντας το προσωπικό μεγαλείο της αγάπης με τα πολλά πρόσωπα, με όλα τα καλά και τα ψεγάδια της, είναι από εκείνους που μπορούν να πουν: *«Όταν θα έλθει η υπέρτατη στιγμή, εγώ θα νιώθω πια προνομιούχος αφού θα μπορώ να πω: φεύγω από τούτη τη ζωή, αλλά αγάπησα!»*.